

Arrest

nr. 290 486 van 19 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 november 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 3 september 2018 een Schengenvisum toegekend door de Portugese autoriteiten.

1.2. Verzoeker betreedt op ongekende datum het Schengengrondgebied en dient op 17 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 22 augustus 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat de Portugese autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en zij op 10 april 2019 instemden met een aan hen gericht overnameverzoek.

1.3. Op 22 september 2020 wordt het verzoek om internationale bescherming alsnog voor behandeling overgedragen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), die op 8 maart 2022 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker dient op 22 juni 2022 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Bij arrest van 25 oktober 2022 met nr. 279 440 beslist ook de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad) dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.6. Op 24 november 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2022 werd ingediend door :

*[S., T.R.D.S.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Angola
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 17.01.2019 diende betrokkene een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 28.10.2022 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedure – namelijk iets meer dan 3 jaar en 9 maanden – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Betrokkene verwijst naar een lang legaal verblijf. Echter, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een VIB nog in behandeling is. Het feit dat hij gedurende een bepaalde tijd in het bezit was van een AI, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf.

Betrokkene verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De

algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Tot slot verwijst betrokkene naar het feit dat hij onbekend is bij het gerecht en ook nergens bekend is omwille van sociale overlast. Hierbij dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene de Franse taal beheerst en er attesten van voorlegt, dat betrokkene een inburgeringscursus heeft gevolgd tussen 10.12.2019 en 27.12.2019, dat betrokkene een burger- atelier heeft gevolgd, dat betrokkene zich aanbood bij de dienst voor Arbeidsbemiddeling FOREM waar hij een opleiding volgde voor monteur/technicus in residentiële ventilatie en ook stage liep, dat betrokkene gewerkt heeft bij de Mac Donald's te Luik, de voorgelegde arbeidscontracten en loonbrieven, de attesten van personeelsleden van het opvangcentrum voor asielzoekers van Fraipont, de diverse steunbetuigingen en referentiebrieven van vrienden en kennissen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.7. Eveneens op 24 november 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) aan verzoeker.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"Doordat de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk verklaard stellende dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de aanvraag in België zouden kunnen rechtvaardigen;

Eerste onderdeel

Doordat manifest ontkend wordt dat de duur van de asielprocedure een essentieel element is bij het beoordelen van -ook de ontvankelijkheid- de regularisatie aanvraag. Dat zij als eerste en belangrijkste motief vermeldt : "De duur van deze procedure — namelijk iets meer dan 3 jaar en 9 maanden — was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Betrokkene verwijst naar een lang legaal verblijf. Echter; betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een VIB nog in behandeling is. Het feit dat hij gedurende een bepaalde tijd in het bezit was van een AI, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf." Dat zij hiermee expliciet duidelijk aangeeft dat zij voorbijgaat aan de essentie van de huidige procedure waarin verzoeker zich thans bevindt, met name een aanvraag tot regularisatie van verblijf op grond van artikel 9 bis.

Doordat zij stelt dat de duur van de asielprocedure van iets meer dan 3 jaar en 9 maanden niet als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat zij verouderde rechtspraak aanhaalt uit een tijd dat behandelingstermijnen inderdaad standaard onredelijk lang waren.

Terwijl verzoeker in eerste instantie in zijn aanvraag verwijst naar het feit dat hij zich nog bevond in de asielprocedure en derhalve in de onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land; terwijl de motiveringsverplichting uiteraard vereist dat op dergelijk essentieel motief geantwoord zou worden.

Terwijl de bestreden beslissing duidelijk de basis en de finaliteit van de huidige procedure miskent door als uitgangspunt te verwijzen naar het voorlopige karakter van verblijf in het kader van een procedure "verzoek om internationale bescherming".

Terwijl immers essentie van de huidige procedure er in bestaat om te onderzoeken of er toch geen redenen bestaan om het verblijf toe te kunnen laten, precies op grond van andere redenen, en redenen die totaal geen uitstaans meer hebben met deze asielprocedure.

Terwijl het dan ook volstrekt onredelijk is om te stellen dat deze duur van de procedure niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden; terwijl de verwijzing naar een arrest uit 2000 totaal niet pertinent is nu de behandelingsduur door de asielinstanties ondertussen behoorlijk korter is geworden, en de administratie hieromtrent niet onwetend is.

Terwijl op het eerste gezicht voor iedere beoefenaar van het vreemdelingenrecht duidelijk is dat deze motivering geen rekening houdt met de realiteit en er enkel en alleen op uit is om haar eigen agenda, namelijk het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, kracht bij te zetten. Terwijl het echter manifest onredelijk is om dit argument voor te houden en te doen accepteren; dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

Terwijl immers uit het verslag van AIDA blijkt dat de gemiddelde duur van de asielprocedure in 2021 voor een procedure bij het CGVS 266 dagen bedroeg. Terwijl het dus manifest is dat een duur van meer dan 3 jaar, voor verzoeker, uitzonderlijk en onredelijk lang kan genoemd worden.

AIDA - België.pdf (vluchtelingenwerk.be) Aan het eind van 2021 waren 15,685 zaken (met betrekking tot 18,835 personen) hangende bij het CGVS. De gemiddelde behandelingsduur vanaf het moment dat het dossier overgedragen wordt aan het CGVS tot aan de eerste beslissing van het CGVS in dat dossier en dus exclusief de periode die verloopt tussen de indiening van het verzoek om internationale bescherming en het moment waarop de DVZ het dossier overmaakt aan het CGVS - bedroeg 266 dagen.

Terwijl destijds in 2000-2001 de asielprocedure sowieso nog in twee fasen verliep en er een enorme achterstand was in de behandeling (en de duur) van asielaanvragen, zodat een hervorming nodig werd gevonden, die dan ook in de volgende periode tot heel wat beleidswijzigingen en uiteindelijk een grondige wetshervorming in 2006 heeft geleid.

Terwijl ons rechtsstelsel hoe dan ook geen precedentensysteem kent, maar het dus bovendien totaal naast de kwestie is om verouderde rechtspraak in te roepen ter rechtvaardiging van een totaal onhoudbaar standpunt in het licht van de huidige duur van asielprocedures, die de Staatssecretaris ook kent, net als iedere beoefenaar van het Vreemdelingenrecht.

Terwijl de motieven van de administratieve beslissing moeten gebaseerd zijn op de volledige en correcte feiten en informatie, quod non.

Terwijl de lange duur van de asielprocedure een fundamenteel en hoogst essentieel onderdeel blijft van elke aanvraag tot regularisatie ogv artikel 9 bis, en men in de rechtspraak en de omzendbrieven doorheen de jaren steeds heeft aangenomen dat men in geval van een zéér lange duur van de asielprocedure gaat aannemen dat er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die een terugkeer sowieso zeer lastig maken, omdat deze de vergeworderde integratie, vaak met een werkzekerheid, gewoon abrupt stopzet en op die manier de finaliteit zelve van de procedure boycot. Niets is meer logisch dan deze ingeburgerde overtuiging.

Het getuigt dan ook van onwil en/of onbedachtzaamheid om in deze te stellen dat de duur van de asielprocedure niet onredelijk lang was, en niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid, temeer daar verzoeker heeft aangetoond dat hij daadwerkelijk geïntegreerd is en verbonden via sociale relaties en werk met het leven in België, zodat het eisen van het terugkeren én bijgevolg het voor onafzienbare tijd onderbreken van al deze "lijnen", duidelijk totaal contraproductief werkt en niet in overeenstemming te brengen is met de geest van de regularisatieprocedure.

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat verwijzing naar de instructie Turtelboom niet kan omdat deze vernietigd werd.

Terwijl om de hierboven ontwikkelde redenen, verzoeker niet de "toepassing" van de instructie Turtelboom nastreeft, maar wel degelijk verwijst naar de overwegingen die aan deze instructie ten grondslag hebben gelegen en die een loutere toepassing zijn van de algemene overwegingen die sinds het ontstaan van de procedure naar voren zijn gekomen als dienstige elementen.

Derde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet in concrete aantoon op welke wijze er een risico bestaat voor hem op schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer.

Terwijl verzoeker de aanvraag heeft ingediend terwijl hij nog in de asielprocedure zat.

Vierde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat alle elementen van integratie niet verantwoord zijn waarom de aanvraag in België wordt ingediend maar tot de fase van de gegrondheid behoren.

Terwijl verzoeker terecht mag stellen dat elementen die behoren tot gegrondheid van de aanvraag ook kunnen erkend worden als bijzondere omstandigheden “die het bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst” (zie hierboven).

Terwijl in casu echter geen enkele afweging wordt gemaakt van deze toch wel indrukwekkende lijst van individuele elementen inzake integratie.

Terwijl de bestreden beslissing zich ook hier opnieuw verschuilt achter een goedkoop argument, dat volledig uit de context wordt gerukt, en dat weliswaar gedeeltelijk waar is, maar zoals hierboven gesteld, niet in de weg staat aan het feit dat diezelfde redenen OOK buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, temeer daar de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie samenhangen met de lange asielprocedure en de verblijfsduur, en bovendien wel degelijk het nodige gewicht in de weegschaal leggen, zoals blijkt uit de “opsomming” van de “overige aangehaalde elementen”.

Terwijl er inderdaad een gevestigd beleid bestaat bij de administratie om in het geval van een langdurig — wettelijk- verblijf te vermoeden dat de buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, precies omwille van die vergevorderde integratie (die vermoed werd) en dat het hoe dan ook voor die persoon met de tijd bijzonder moeilijk wordt om nog terug te keren naar het thuisland om al die formaliteiten te vervullen en toch wel een onafzienbare tijd in zijn land van herkomst te moeten verblijven, waardoor ernstig afbreuk wordt gedaan aan het ingeslagen integratietraject.

Terwijl het dus een bijzonder ingrijpende eis is om dit zomaar te onderbreken en mogelijks te verliezen om een formaliteit te gaan vervullen.

Terwijl in deze stand van de argumentatie ook dient herhaald te worden dat artikel 9 bis spreekt van buitengewone omstandigheden “in het meervoud”, waarbij het zo is dat elk door de verzoeker ingeroepen element apart en grondig maar tevens in zijn samenhang met de andere elementen dient onderzocht te worden om tot een redelijk en proportioneel slot/besluit te komen “dat het voor hem/haar niet bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren en formaliteiten te vervullen ”

Terwijl dit valt onder het vereiste van een zorgvuldig onderzoek.

Terwijl het in casu duidelijk is voor éénieder en op het eerste zicht dat de ingeroepen motieven niet afdoende zijn en niet genomen werden na zorgvuldig onderzoek van alle elementen van het individuele dossier. Terwijl deze motivering louter een stijlformule betreft en de basis en finaliteit van welke regularisatieprocedure dan ook totaal ondergraaft.

Zo de Staatssecretaris over een appreciatiemarge beschikt, dan nog dient uit de motivering van haar beslissing wel te blijken dat zij tot haar oordeel is gekomen op correcte, redelijke en proportionele overwegingen, die blijken geven van een individueel en grondig onderzoek.

Terwijl de normaal aandachtige lezer meteen moet vaststellen dat deze motivering niet afdoende is en volledig ingaat tegen elke redelijkheid of logisch denkvermogen.”

2.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze zij het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien verder dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

Verzoekers betoog als zou niet zijn geantwoord op het door hem ingeroepen hangende verzoek om internationale bescherming kan niet worden aangenomen, gelet op de motivering in de bestreden beslissing dat het verzoek om internationale bescherming op 28 oktober 2022 negatief werd afgesloten waarbij hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd door de Raad.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de voorziene motivering “*louter een stijlformule*” betreft, nu de door hem aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduimd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker maakt alvast niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van formele motiveringsplicht. Hij toont niet aan dat verweerder een door hem in de verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element niet of onvoldoende heeft beantwoord.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de aangehaalde wetbepalingen, wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat voorts na aan te tonen op welke wijze artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat slechts bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet van toepassing is, zou kunnen zijn geschon- den.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft inhoudelijk niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing en betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel, moet verder worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden: men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. De Raad kan het oordeel van het bestuur niet overdoen, maar het enkel onwettig bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5. In de bestreden beslissing oordeelde verweerder dat verzoeker aan de hand van de in de aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat hij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. In zijn verblijfsaanvraag beriep verzoeker zich op de volgende buitengewone omstandigheden die moesten rechtvaardigen dat de aanvraag in België werd ingediend:

- zijn op dat ogenblik nog in behandeling zijnde verzoek om internationale bescherming, waarmee een schending van artikel 3 van het EVRM en het non-refoulementbeginsel werd verbonden;
- een bestaande praktijk van het bestuur zoals opgenomen in enkele instructies om in het geval van een lange duur van de asielprocedure het bestaan van de buitengewone omstandigheden te aanvaarden, *“zonder dat dit nog dient aangetoond te worden door de aanvrager”*;
- de lange duur van het verblijf in België, waardoor een terugkeer naar het land van herkomst *“een enorme destabilisatie”* met zich mee zou brengen *“die niet proportioneel is tov het nagestreefde doel”*, en het gegeven dat hij *“dermate gewend [is] aan zijn verblijf en zijn sociaal leven in België dat het buitengewoon lastig wordt om dit te onderbreken”*.

2.7. In zoverre verzoeker zich beriep op een nog hangend verzoek om internationale bescherming, wees verweerder er in de bestreden beslissing op dat dit verzoek op 28 oktober 2022 negatief werd afgesloten door de Raad met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker gaat er met zijn kritiek aan voorbij dat verweerder overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevoegd is om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c); RvS 1 juli 2014, nr. 227.955). Nu verweerder op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing vaststelde dat het verzoek om internationale bescherming negatief was afgesloten, wat

niet wordt betwist, blijkt niet dat hij verder nog specifiek diende in te gaan op het gegeven dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag dit verzoek wel nog hangende was. Er blijkt niet dat verweerder op dit punt verkeerdelijk geen buitengewone omstandigheden heeft aanvaard. Daarnaast stelde verweerder ook vast dat verzoeker bij zijn aanvraag naliel een begin van bewijs naar voor te brengen inzake de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker betwist dit motief niet.

2.8. Wat betreft de in de aanvraag aangehaalde praktijk zoals opgenomen in enkele instructies om het bestaan van buitengewone omstandigheden te veronderstellen in het geval van een lange duur van de asielprocedure, dit is vier jaar voor alleenstaande asielzoekers en drie jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen, motiveerde verweerder in zijn beslissing dat hij de duur van de procedure voor internationale bescherming in het geval van verzoeker niet onredelijk acht, dat het verblijf in het kader van deze procedure slechts voorlopig was toegestaan en dat de zogenaamde *“instructie Turtelboom”* van 26 maart 2009 waarnaar verzoeker verwijst integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de Vreemdelingenwet, die vervolgens werd vernietigd door de Raad van State en bijgevolg niet meer van toepassing is. Daarnaast wees verweerder er, inzake de ingeroepen elementen van integratie zoals opgebouwd tijdens het verblijf in België tijdens de behandeling van de procedure voor internationale bescherming, op dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet vanuit het buitenland, wordt ingediend.

Verzoeker betoogt dat de duur van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming wel degelijk een essentieel element is bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf. Hij voert aan dat *“men in de rechtspraak en de omzendbrieven doorheen de jaren steeds heeft aangenomen dat men in het geval van een zéér lange duur van de asielprocedure gaat aannemen dat er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die een terugkeer sowieso zeer lastig maken, omdat deze de vergeworderde integratie, vaak met een werkzekerheid, gewoon abrupt stopzet en op die manier de finaliteit zelve van de procedure boycot”*. Hij stelt nog niet zozeer de toepassing te hebben gevraagd van de zogenaamde *“instructie Turtelboom”*, maar wel te hebben verwezen naar *“de overwegingen die aan deze instructie ten grondslag hebben gelegen”*. Hij voert ook aan dat het manifest incorrect en kennelijk onredelijk is om te stellen dat de duur van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming niet onredelijk lang heeft geduurd. Hij stelt dat de in dit verband aangehaalde rechtspraak van de Raad van State verouderd is, nu deze dateert *“uit een tijd dat behandelingstermijnen inderdaad standaard onredelijk lang waren”*. Hij merkt op dat de behandelings-duur van verzoeken om internationale bescherming ondertussen behoorlijk korter is geworden. Hij wijst op een verslag dat melding maakt van een gemiddelde duur van de procedure voor internationale bescherming in 2021 bij de commissaris-generaal van 266 dagen.

Zowel in zijn aanvraag als in het voorliggende verzoekschrift stelt verzoeker zich in wezen op het standpunt dat in het geval van een lange duur van de procedure voor internationale bescherming, het bestaan van buitengewone omstandigheden zonder meer dient te worden verondersteld, zonder dat dit nog concreet dient te worden aangetoond. Hij is van mening dat dit steun vindt in een administratieve praktijk zoals veruitwendigd in enkele instructies die het bestuur in het verleden aannam, ook al zijn deze als dusdanig niet langer geldig. Aldus zag en ziet verzoeker in het voldaan zijn aan bepaalde criteria zoals deze eerder waren opgenomen in bepaalde instructies van het bestuur als een middel om voorbij te gaan aan de wettelijk bepaalde voorwaarden, meer bepaald het feit dat buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond. Dat dit niet kan, blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State omtrent de instructie van 19 juli 2009, waarin de betrokken staatssecretaris criteria had opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie heeft de criteria van de instructie van 26 maart 2009, de zogenaamde *“instructie Turtelboom”*, overgenomen. De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769, omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buiten-gewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Waar verzoeker de criteria van de aangehaalde instructie dus wenst te zien toegepast in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, of nog de aan deze instructies ten grondslag liggende overweging om in bepaalde gevallen van de aanvrager niet langer te vereisen dat hij concreet de buitengewone omstandigheden aantoot, vraagt hij van verweerder niet meer of niet minder dan dat hij, flagrant in strijd met het arrest van de Raad van State en

met de bedoeling van de wetgever, zou voorbijgaan aan de voorwaarde van het aangetoond zijn van de buitengewone omstandigheden, opdat de aanvraag in België zou kunnen worden ingediend, hetgeen uiteraard, precies gelet op de redenen van de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009, niet geoorloofd is. Verweerder heeft in de bestreden beslissing volkomen terecht gewezen op deze rechtspraak van de Raad van State en vastgesteld dat verzoeker met het louter aanvoeren dat zijn situatie zou vallen binnen een van de criteria van de eerdere instructies of binnen een eerdere administratieve praktijk nog niet aantoonde dat er sprake is van buitengewone omstandigheden.

Daarenboven merkt de Raad op dat de instructies die verzoeker aanhaalde onder een lange asielpprocedure verstonden vier jaar voor alleenstaande asielzoekers. Verzoeker is een alleenstaande man van wie de behandeling van het verzoek om internationale bescherming minder dan vier jaar heeft geduurd, waardoor niet blijkt dat hij zelfs maar dienstig kon verwijzen naar de eerdere administratieve praktijk om alleenstaanden te machtigen tot een verblijf indien hun procedure voor internationale bescherming vier jaar duurde zonder dat in deze situatie de buitengewone omstandigheden nog concreet dienden te worden aangetoond.

Verzoekers huidige betoog dat de lange duur van zijn procedure voor internationale bescherming wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan vormen, en zelfs *“essentieel”* zou zijn bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, strookt verder niet met de vaste rechtspraak van de Raad van State, waarin reeds zeer duidelijk is gesteld dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van de procedure voor internationale bescherming de gegrondheid van de aanvraag betreffen en niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet vanuit het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekers gehele betoog mist ten slotte ook de nodige feitelijke grondslag, nu dit steunt op een – volgens hem – wettig verblijf gedurende ruim drie jaar in België in afwachting van een beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming waarbij enkel de procedure bij de commissaris-generaal reeds meer dan drie jaar in beslag zou hebben genomen (zoals gesteld in zijn feitenrelaas). Met dit betoog gaat verzoeker er al te gemakkelijk aan voorbij dat inzake zijn verzoek om internationale bescherming van 17 januari 2019 initieel op 22 augustus 2019 werd beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Portugal verantwoordelijk was voor de behandeling van dit verzoek. Verzoeker weigerde evenwel gevolg te geven aan dit zogenaamde overdrachtsbesluit, waar-door de behandeling van het verzoek door het verstrijken van de overdrachtstermijnen alsnog toekwam aan België. Pas op 22 september 2020 werd het verzoek voor behandeling overgedragen aan de commissaris-generaal, die op 8 maart 2022 besliste tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 25 oktober 2022 met nr. 279 440 besliste ook de Raad vervolgens om verzoeker niet te erkennen als vluchteling en om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Het klopt dus geenszins dat verzoeker gedurende de gehele periode van 17 januari 2019 tot 25 oktober 2022 steeds legaal in België was. Evenmin heeft het onderzoek door de commissaris-generaal meer dan drie jaar in beslag genomen. De ingeroepen lange duur van de procedure voor internationale bescherming is niet zozeer een gevolg van de lange duur van het onderzoek door de commissaris-generaal en/of de Raad, maar is voor een groot stuk een gevolg van de weigering door verzoeker zelf om zich te begeven naar de lidstaat die in beginsel verantwoordelijk was voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting inzake de duur van zijn procedure om internationale bescherming niet kan overtuigen dat op dit punt onterecht geen buitengewone omstandigheden zijn aanvaard of dat hij hiermee afbreuk doet aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing.

Met zijn kritiek op de vermelding in de bestreden beslissing dat het verblijf tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming precair was en de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State dat een zekere behandelingsperiode van een verzoek om internationale bescherming nog geen recht geeft op verblijf, slaagt verzoeker er ook niet in te overtuigen dat een door hem aangevoerde buitengewone omstandigheid onterecht niet werd aanvaard. Met zijn betoog dat de bestreden beslissing *“de basis en de finaliteit van de huidige procedure miskent”* omdat de *“essentie van de huidige procedure er in bestaat om te onderzoeken of er toch geen redenen bestaan om het verblijf toe te kunnen laten, precies op grond van andere redenen, en redenen die totaal geen uitstaans meer hebben met deze asielpprocedure”*, gaat verzoeker er andermaal aan voorbij dat de wetgever in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet net uitdrukkelijk heeft ingeschreven dat de aanvrager steeds buitengewone omstandigheden dient aan te tonen die maken dat het minstens bijzonder moeilijk is om de aanvraag via

de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. De wet voorziet nergens in situaties waarin de buitengewone omstandigheden zonder meer worden vermoed aanwezig te zijn in bepaalde situaties die kunnen pleiten voor het ten gronde toekennen van de verblijfsmachtiging, zonder dat deze nog concreet moeten worden aangetoond. Verweerder is volkomen terecht nagegaan of verzoeker in het kader van zijn aanvraag aan de hand van concrete gegevens de buitengewone omstandigheden aantoont.

Uit de bestreden beslissing blijkt daarnaast dat verweerder wel degelijk ook rekening hield met de elementen van integratie die verzoeker aanvoerde in het kader van zijn aanvraag. Hij oordeelde evenwel dat deze elementen de grond van de aanvraag betreffen en niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet vanuit het buitenland, wordt ingediend. Verzoekers betoog dat inzake deze elementen geen enkele afweging of beoordeling is gebeurd, kan dan ook niet worden gevolgd. Verzoeker slaagt er ook niet in aan te tonen dat deze beoordeling in zijn geval onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Zo moet allereerst wordt vastgesteld dat deze beoordeling volledig in lijn is met de vaststaande rechtspraak van de Raad van State die stelt *“dat echter omstandigheden die bijvoor-beeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asiel-procedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daarenboven moet de Raad vaststellen dat verzoeker in zijn aanvraag, wat de buitengewone omstandigheden betreft, op geen enkele wijze had geduid welke concrete elementen van integratie het voor hem alsnog bijzonder moeilijk zouden maken om tijdelijk België te verlaten voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure en waarom. Hij beperkte zich tot algemene en niet concreet onderbouwde stellingnames dat een terugkeer *“een enorme destabilisatie”* met zich mee zou brengen en dat hij *“dermate gewend [is] aan zijn verblijf en zijn sociaal leven in België dat het buitengewoon lastig wordt om dit te onderbreken”*. Ook thans beperkt verzoeker er zich toe op algemene wijze te stellen dat hij aantoonde te zijn geïntegreerd en te zijn verbonden via sociale relaties en werk met het leven in België, maar hiermee weerlegt hij de gedane beoordeling nog niet dat hiermee niet kan blijken waarom hij is verhinderd de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Er blijkt trouwens niet dat verzoeker actueel nog werkt in België. Hij heeft hiervoor alvast niet de toelating, gelet op zijn illegaal verblijf.

Verzoekers persoonlijke overtuiging dat het enkele gegeven van een lange behandelingsduur van een verzoek om internationale bescherming maakt dat een vergevorderde integratie moet worden verondersteld, die op zijn beurt het indienen van de aanvraag bijzonder moeilijk maakt, omdat hierdoor de integratie abrupt zou worden stopgezet en zodoende de finaliteit van de procedure wordt ondergraven, kan ook niet overtuigen. De bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden lag bij verzoeker. Verzoeker deed in zijn aanvraag evenwel geen enkele concrete poging om, wat de ontvanke-lijkheid van de aanvraag betreft, aan te tonen dat het enkele gegeven van een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure tot gevolg zou hebben dat de integratie abrupt zou worden stopgezet of dat de elementen die volgens hem pleiten voor een toekenning ten gronde van de verblijfsmachtiging zouden teloorgaan. Indien er sprake is van een sterke integratie en van sterke banden met België, zoals verzoeker voorhoudt, zou toch ook net mogen worden verwacht dat deze niet teniet worden gedaan louter door een tijdelijke afwezigheid van het Belgische grondgebied. Verzoeker beperkt zich op dit punt andermaal tot algemene stellingnames, zonder met concrete argumenten aan te tonen dat het kennelijk onredelijk is om gelet op zijn lang verblijf en integratie in België van hem te vragen de aanvraag via de procedure vanuit het buitenland in te dienen.

2.9. Verzoeker betoogt ten slotte dat de verschillende als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen ook in hun samenhang dienden te worden onderzocht. In de bestreden beslissing wordt echter overwogen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarbij de als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen doorgevoerd. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die op zichzelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

2.10. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker in de aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit de aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt wel degelijk een individueel onderzoek. Verzoekers uiteenzetting laat verder niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Nadat was vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder ook niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

2.11. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel blijkt evenmin.

2.12. In zoverre verzoeker zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad allereerst op dat de bestreden beslissing op zich geen terugkeer- of verwijderingsbeslissing is. Het betreft enkel een beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, omdat hij in zijn aanvraag niet het bewijs van buitengewone omstandigheden heeft geleverd die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Gelet op wat voorafgaat, moet inderdaad worden vastgesteld dat verzoeker in zijn aanvraag naliel een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, zoals correct vastgesteld door verweerder. Verzoeker toont niet aan dat verweerder waar hij dit vaststelde heeft gehandeld in strijd met dit verdragsartikel.

2.13. Verzoeker duidt ten slotte nergens concreet waarom volgens hem de bestreden beslissing is genomen in strijd met de rechten van verdediging. Er moet ook net worden aangenomen dat hij de mogelijkheid heeft gehad om in het kader van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging alle volgens hem nuttige gegevens en stukken naar voor te brengen om de ingeroepen buitengewone omstandigheden te onderbouwen. Verzoeker geeft alvast niet aan dat hij hiertoe de mogelijkheid niet heeft gehad. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie en nu daarenboven geen belang blijkt, onontvankelijk.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS